

[Poul Møller.]

Der er ingen forskel fra 1945 til 1965 i den henseende. Man har ikke løst og ikke nærmet sig en løsning på landbrugets strukturproblemer. Man har ikke kunnet gennemføre sin egen økonomiske politik, som i øvrigt er således afmålt, at den ud fra sine egne forudsætninger kommer til at hvile på det mest uheldige tidspunkt ud fra sin egen opfattelse med sin hovedbyrde i januar kvartal, hvis det lykkes at få merværdi-afgiften igennem. Så kommer den virkelige forbrugsbegrænsning som led i de foranstaltninger, regeringen har til hensigt at gennemføre med hele sin virksomhed, når vi passerer nytår og går ind i den kolde periode, hvor der i forvejen er mindst efterspørgselspres i Danmark.

Vi ved ikke, hvad vej regeringen vil i fremtiden. Jeg tror, at samarbejdet mellem venstre og det konservative folkeparti, et samarbejde, der blev skabt under det ærede medlem hr. Erik Eriksens ledelse, er den eneste mulighed for at give landet en regering, der bedre evner at gennemføre en økonomisk politik. Dette samarbejde er af nogle opfattet som et kunstigt, et dirigeret samarbejde, men det er et samarbejde, der efter min opfattelse bygger på vælgerønsker i de to partier, og det er et samarbejde, der bygger på det, som det ærede medlem hr. Poul Hartling sagde, en faktisk og umiddelbar enighed mellem os. Det er ikke således, at vi tvinges eller tvinger til at være enige, men det er således, at vi er enige, og det er den første forudsætning for et værdifuldt politisk samarbejde, at de, der er enige, også enes om deres holdning til tingene.

Der er talt meget i den sidste tid om en midterblok, og man ved naturligvis, hvad opgaven skal være for denne midterblok. Det er ikke denne midterbloks opfattelse, at det skal være et samarbejde med det konservative folkeparti, der skal tilstræbes; midterblokkens opgave skal være, at samarbejde skal tilstræbes med socialdemokratiet. Nu, da retsforbundet ikke længere eksisterer, nu, da det radikale venstre er ved at være slidt op, nu, da de to ærede medlemmer fra liberal debat eller liberalt forum, eller hvad det hedder, ikke så længe kan være iblandt os længere, så er spørgsmålet: hvor får man en ny støtte fra? Så

er der kræfter i bevægelse: kan vi da ikke skabe en midterblok, som kan tilbyde sin tjeneste til socialdemokratiet? Det er naturligvis liffig musik i den højtærede statsministers ører, for på en eller anden måde må han sikre sig en tilslutning uden for sit eget parti, da han ikke kan forvente at få tilstrækkelig tilslutning igennem sit parti — til at danne regering altså; jeg tvivler ikke på statsministerens ledende stilling inden for sit parti. Men den politiske mening med at trække nye kræfter til til støtte for socialdemokratiet ser jeg ikke noget formål i. Det var noget andet, hvis der var et sagligt grundlag for et tredje parti i Danmark, men er der det? Er det således, at der føres højrepolitik dér og venstrepolitik dér? Er det således, at vi må have en midterblok for at forene højre- og venstrepolitikken? Det er slet ikke tilfældet. Om de store sociale landvindinger har vi været enige. Vi ser ens på nødvendigheden af at udvikle undervisning og uddannelse; der er bare nogle af os, der mener, at det må gå i den rækkefølge, som økonomien tillader. Det er ikke således, at vi fra konservativ side eller fra en højrebloks side, eller hvad man nu vil kalde det, ikke ønsker, at en skattereform skal tage sociale hensyn, slet ikke. Der er ikke saglig plads for en midtergruppe. Ser vi på markedspolitikken, hvad er så midterblokkens stilling? Skal den ligge nærmest socialdemokratiets, eller skal den ligge nærmest venstres? Det er ikke til at forstå.

Der er kun konstruktivt rod i den konstruktion, som har ført til midterblokken, og det er, fordi den ikke bygger på saglige forudsætninger, men på en politisk tankegang, der alene har til opgave at forsøge at få det radikale venstre og midterpartierne til fortsat at eksistere og give støtte til socialdemokratiet. Jeg tror derfor ikke på, at en sådan midterblok kan dannes; det er for unaturligt, det er ikke fremtiden.

Det er et samarbejde mellem rummelige partier, der i virkeligheden er enige om opgavernes løsning, der er vejen frem. Der er ikke så mange spørgsmål, vi er uenige om i det høje folketing, men det, vi er uenige om, er, om der skal skabes en økonomisk politik, som ikke er bundet til klassepolitiske forudsætninger, og som ikke hele tiden stikker i dogmer, der er hentet i en filosofi fra det 19. århundrede, men som